Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 16 december 2015*

”Utomobligatoriskt skadeståndsansvar — Lokalanställd vid unionens delegation i Egypten — Anställningsavtalet har upphört — Delegationen har underlåtit att förse det egyptiska socialförsäkringsorganet med ett intyg om att den anställdas anställning har upphört och har underlåtit att därefter avhjälpa den anställdas situation i det avseendet — Preskription — Fortlöpande skada — Talan kan delvis inte prövas — Principen om god förvaltningssed — Rimlig tidsfrist — Artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna — Tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge rättigheter till enskilda — Säker skada — Orsakssamband”

I mål T-138/14,

Randa Chart, Woluwe-Saint-Lambert (Belgien), företrädd av advokaterna T. Bontinck och A. Guillerme,

sökande,

mot

Europeiska utrikestjänsten, företrädd av S. Marquardt och M. Silva, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av att Europeiska unionens delegation i Kairo (Egypten), sedan hon hade lämnat sin tjänst, underlät att förse det egyptiska socialförsäkringsorganet med ett intyg om att hennes anställning hade upphört och därefter har underlåtit att avhjälpa hennes situation i det avseendet,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen),

sammansatt av ordföranden S. Frimodt Nielsen samt domarna F. Dehousse och A. M. Collins (referent),

justitiesekreterare: handläggaren S. Bukšek Tomac,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 2 juli 2015,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 I maj 1990 anställdes sökanden Randa Chart, som då var egyptisk medborgare, vid Europeiska kommissionens delegation i Kairo (Egypten) (nedan kallad delegationen) som lokalanställd assistent. Hon omfattades av det egyptiska socialförsäkringssystemet.

2 Delegationen har sedermera blivit en av beståndsdelarna i Europeiska utrikestjänsten (utrikestjänsten).

3 Den 8 oktober 2001 lämnade sökanden – efter att ha varit tjänstledig av personliga skäl sedan den 20 oktober 2000 – in sin avskedsansökan och flyttade till Belgien för att där påbörja en ny anställning.

4 En inte närmare angiven dag under år 2004 tillträdde sökanden en lägenhet i Kairo som hon hade köpt på ritning år 1998.

5 Den 3 februari 2005 sände sökanden ett e-postmeddelande med följande lydelse till en av sina före detta kollegor vid delegationen:

”[E]fter mina spännande upplevelser i Europa har jag tänkt återvända hem! På sistone har jag varit på flera intervjuer hos utländska bolag/institutioner i Egypten, och jag har blivit erbjuden en tjänst av UNDP. Underligt nog hittar jag inte min blankett om anställningens upphörande som har fyllts i av delegationen (min senaste arbetsgivare).

Den handlingen borde finnas i min akt vid delegationen. Skulle du kunna vara snäll och skicka en ’snabbskanning’ [av nämnda handling] till mig och sedan skicka originalet till min adress i Bryssel …”

6 Den blankett som nämns ovan i punkt 5 är enligt vad sökanden har förklarat i sina rättegångsskrifter – utan att hennes förklaringar därvid har bestritts av utrikestjänsten – ett intyg benämnt ”estemara 6” som en arbetsgivare inom sju dagar från det att en anställds anställningsavtal upphör att gälla är skyldig att upprätta i tre exemplar (ett original till det egyptiska socialförsäkringsorganet, en kopia till den anställde och en kopia till arbetsgivaren) och inge till det egyptiska socialförsäkringsorganet. Detta intyg måste inges för att det ska vara möjligt att avsluta det socialförsäkringsärende som knyter den berörde anställde till den berörda arbetsgivaren, för att ett nytt socialförsäkringsärende ska kunna upprättas i förhållande till en ny arbetsgivare och för att den anställde ska kunna komma i åtnjutande av pensionsrättigheter efter avslutat yrkesliv..

7 Den 1 april 2015 erhöll sökanden ett e-postmeddelande från ett egyptiskt bolag där hon hade sökt anställning. I e-postmeddelandet angavs att ”en administrativ handling från sökanden fortfarande saknades för att rekryteringsprocessen skulle kunna slutföras”. Författaren till e-postmeddelandet uttryckte förhoppningar om att sökanden snarast möjligt skulle kunna översända den aktuella handlingen till honom och underteckna anställningsavtalet.

8 Genom e-postmeddelande till delegationen av den 11 augusti 2005 upprepade sökanden – som inte hade fått något svar på sitt e-postmeddelande av den 3 februari 2005 – sitt önskemål om en ”estemara 6”-blankett avseende henne. Därvid angav sökanden bland annat att hon hade genomfört en anställningsintervju i Kairo på ett framgångsrikt sätt och att hon inte ville riskera att ”gå miste om” det erbjudande som hon hade fått på samma sätt som hon hade gått miste om tjänsten hos UNDP på grund av att hon inte hade kunnat visa upp nämnda blankett.

9 Genom skrivelse av den 13 september 2005 från en potentiell arbetsgivare i Egypten fick sökanden kännedom om att delegationen i själva verket hade underlåtit att inge ”estemara 6”-blanketten till det egyptiska socialförsäkringsorganet, som därför ansåg att hon fortfarande var anställd av delegationen. Den aktuella arbetsgivaren meddelade sökanden att man skulle bli tvungen att upphäva rekryteringen av henne om man inte erhöll den aktuella blanketten inom en vecka.

10 Den 10 januari 2006 erbjöd ett annat egyptiskt bolag sökanden anställning och angav att hon skulle kunna börja arbeta så snart rekryteringsprocessen hade slutförts.

11 Sökanden vände sig på nytt den 14 mars 2006 och den 12 september 2006 till delegationen och upprepade sitt önskemål om en ”estemara 6”-blankett avseende henne.

12 Den 6 mars 2007 sände ett annat bolag i Egypten en skrivelse till sökanden och meddelade att man skulle ha velat erbjuda henne anställning som assistent till verkställande direktören men inte kunde göra detta, eftersom det saknades en ”estemara 6”-blankett avseende henne

13 Sökanden uppmanade den 7 mars 2007, den 3 december 2007 samt den 20 februari 2008 ånyo delegationen att tillsända henne en ”estemara 6”-blankett i hennes namn [**Bilaga A 13 till ansökan**]

14 I augusti 2008 blev sökanden belgisk medborgare.

15 Den 5 februari 2009 sände sökanden ett e-postmeddelande till delegationen där hon angav att hon år 2007 hade beslutat att ”avveckla sin socialförsäkring i Egypten” och att hon i samband med detta hade blivit informerad av det egyptiska socialförsäkringsorganet om att hennes socialförsäkringsärende fortfarande var pågående på grund av att delegationen inte hade ingett någon ”estemara 6”-blankett till nämnda organ. Vidare påpekade sökanden att hon i november 2007 hade tagit kontakt med delegationen, som hade bekräftat för henne att denna blankett inte fanns i hennes personalakt. Avslutningsvis uppmanade hon ännu en gång delegationen att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att hennes socialförsäkringsärende skulle kunna avslutas.

16 Delegationen svarade samma dag sökanden att man skulle göra sitt bästa för att lösa problemet men att man behövde lite tid

17 Genom e-postmeddelande av den 21 mars 2009 bad sökanden delegationen att underrätta henne om hur situationen hade utvecklats. Eftersom hon inte erhöll något svar på detta e-postmeddelande, vände hon sig på nytt till delegationen genom e-postmeddelande av den 20 april 2009.

18 Genom e-postmeddelande av den 23 april 2009 meddelade delegationen sökanden att man fortfarande arbetade med att försöka finna en lösning på hennes problem och att man skulle ta kontakt med henne på nytt när man förfogade över ytterligare upplysningar.

19 Den 30 september 2009 bad sökanden – som inte hade hört något från delegationen – på nytt att delegationen skulle underrätta henne om hur situationen hade utvecklats. Detta önskemål upprepade hon även genom e-postmeddelande av den 27 oktober 2009, som hon inte heller erhöll något svar på.

20 Den 15 februari 2010 sände sökanden en skrivelse till chefen för enhet K5 (enheten för frågor rörande lokalanställda) inom kommissionens generaldirektorat för yttre förbindelser (nedan kallat GD Yttre förbindelser). I skrivelsen erinrade hon om de faktiska omständigheter som hon hade beskrivit i sitt e-postmeddelande av den 5 februari 2009 (se ovan punkt 15) och redogjorde för sina därpå följande elektroniska skriftväxlingar med delegationen. Därvid framförde hon klagomål rörande delegationens ovilja att agera, dess bristande öppenhet och dess underlåtenhet att kommunicera.

21 Genom skrivelse av den 4 mars 2010 meddelade chefen för enhet K5 sökanden att han beklagade att delegationen inte hade besvarat hennes önskemål och att han behövde lite tid för att få fram relevanta upplysningar från delegationen.

22 Genom skrivelse av den 18 mars 2010 bad delegationen de egyptiska myndigheterna med ansvar för invandrings- och passfrågor att utfärda ett ”movement certificate” (flyttintyg) i sökandens namn, avsett för det egyptiska socialförsäkringsorganet, till styrkande av att sökanden hade lämnat egyptiskt territorium 2001.

23 Genom skrivelse av den 25 mars 2010 svarade nämnda myndigheter delegationen att en sådan handling endast kunde tillhandahållas rättsliga myndigheter eller den berörda personen, och i det sistnämnda fallet endast på den berörda personens egen begäran

24 Genom e-postmeddelande av den 26 mars 2010 underrättades sökanden av en tjänsteman vid enhet K5 (enheten för frågor rörande lokalanställda) inom GD Yttre förbindelser bland annat om att enheten, efter att ha tagit kontakt med delegationen, hade fått kännedom om att ett ”movement certificate” till styrkande av att sökanden hade lämnat egyptiskt territorium år 2001 skulle utfärdas av de egyptiska myndigheterna med ansvar för invandrings- och passfrågor samt att delegationen redan hade vidtagit alla nödvändiga åtgärder för det ändamålet.

25 I maj 2010 sammanträffade sökandens make i Kairo med chefen för delegationen, som förklarade för honom att det, för att hans hustrus socialförsäkringsärende skulle kunna avslutas, var nödvändigt att hon själv ansökte om ett ”movement certificate” från de egyptiska myndigheterna med ansvar för invandrings- och passfrågor.

26 Genom e-postmeddelande av den 14 juni 2010 underrättade sökanden delegationen om att både en jurist och en ”förvaltningskonsult” hade tillrått henne att inte ansöka om ett ”movement certificate”. Sökanden framhöll att hon i likhet med sina båda rådgivare ansåg dels att det ankom på delegationen att finna en lösning på problemet, dels att en sådan ansökan skulle kunna vara till allvarlig skada för henne, eftersom även brottsmisstänkta brukade ansöka om den aktuella typen av intyg, bland annat i syfte att styrka sina alibin.

27 Den 13 oktober 2010 sände sökanden ett e-postmeddelande till delegationen för att ta reda på vilka åtgärder delegationen hade vidtagit i syfte att se till att hennes socialförsäkringsärende skulle kunna avslutas. I e-postmeddelandet upprepade sökanden att hon betraktade delegationens föreslagna lösning – att hon skulle skaffa fram ett ”movement certificate” – som olämplig och oacceptabel. Hon uppmanade delegationen att ge henne ett ”tydligt och konkret svar” senast i mitten av november 2010.

28 Den 17 oktober 2010, efter ett möte mellan en företrädare för delegationen och en handläggare vid det egyptiska socialförsäkringsorganet, begärde delegationen själv att de egyptiska myndigheterna med ansvar för invandrings- och passfrågor skulle tillställa delegationen ett ”movement certificate” avseende sökanden. Denna begäran efterkoms inte.

29 Den 8 mars 2011 riktade sökandens egyptiske rådgivare en skrivelse till chefen för delegationen. I skrivelsen uppmanade rådgivaren bland annat delegationschefen att inom en månad lägga fram ett ekonomiskt förslag till hur tvisten om hans klients socialförsäkringsärende skulle kunna lösas i godo.

30 Delegationschefen meddelade genom skrivelse av den 7 april 2011 sökandens egyptiske rådgivare att ärendet fortfarande var under beredning och att rådgivaren skulle erhålla svar på sin uppmaning före den 18 april 2011.

31 Sökandens egyptiske rådgivare tillskrev den 17 maj 2011 på nytt delegationschefen och framförde klagomål över att han inte hade erhållit något svar på sin uppmaning. I samband med detta anmodade han delegationschefen att reagera på uppmaningen före den 3 juni 2011.

32 Delegationschefen meddelade genom skrivelse av den 19 maj 2011 sökandens egyptiske rådgivare att delegationen inte kunde acceptera att åläggas en frist för att besvara rådgivarens uppmaning och att ärendet fortfarande var under beredning.

33 Den 13 juni 2011 ingav sökanden ett klagomål mot utrikestjänsten till Europeiska ombudsmannen. I klagomålet kritiserade sökanden hur delegationen hade hanterat problemet med hennes socialförsäkringsärende i Egypten.

34 I november 2011 översände sökanden till det egyptiska socialförsäkringsorganet den ”estemara 6”-blankett som delegationen i oktober 2011 slutligen hade gått med på att tillsända henne. Nämnda organ underkände emellertid blanketten med hänvisning till att den var antedaterad, med ett datum i oktober 2001.

35 Den 8 mars 2013 meddelade ombudsmannen sitt beslut om sökandens klagomål. Ombudsmannen fann att delegationen var ansvarig för underlåtenheten att inom föreskriven tid inge ”estemara 6”-blanketten och att den skada som sökanden hade lidit före maj 2010 med koppling till hennes regelvidriga situation i fråga om socialförsäkring var en konsekvens av delegationens underlåtenhet att inge blanketten och av dess fortlöpande underlåtenhet att efter år 2001 avhjälpa hennes situation. Däremot fann ombudsmannen att ansvaret för den skada som sökanden hade lidit efter maj 2010 uteslutande åvilade henne själv, på grund av hennes ovilja att ansöka om ett ”movement certificate” hos de behöriga egyptiska myndigheterna.

36 Av beslutet framgår också att ombudsmannen hade lagt fram ett förslag till uppgörelse i godo för utrikestjänsten med innebörden att utrikestjänsten bland annat skulle vidta nödvändiga åtgärder för att sökandens socialförsäkringsärende skulle kunna avslutas efter det att hon hade försett utrikestjänsten med ett ”movement certificate”, att utrikestjänsten skulle stå för betalningen av de belopp – inbegripet eventuella böter – som fortfarande skulle betalas in till socialförsäkringen för sökanden och att utrikestjänsten omsorgsfullt skulle pröva eventuella underbyggda krav på ersättning för den skada som sökanden påstod sig ha lidit före maj 2010.

37 Ombudsmannen konstaterade att utrikestjänsten hade utfäst sig att iaktta de båda första punkterna i förslaget till uppgörelse i godo och avslutade därför ärendet såvitt avsåg de berörda delarna av klagomålet. När det gällde den skada som sökanden påstod sig ha lidit före maj 2010, fann ombudsmannen att sökanden inte hade lagt fram några bevis för denna skada. Med hänvisning till att det saknades skäl att vidta ytterligare utredningsåtgärder därvidlag avslutade ombudsmannen därför den delen av klagomålsärendet.

38 Genom e-postmeddelande av den 10 juli 2013 meddelade sökandens make att sökanden nyligen hade erhållit ett ”movement certificate” och uppmanade utrikestjänsten att anordna ett möte för att göra det möjligt att ”slutgiltigt avsluta ärendet”. Den 16 juli 2013 uppmanade utrikestjänsten i sitt svar på det e-postmeddelandet sökanden att översända nämnda intyg till delegationen. Genom e-postmeddelande samma dag meddelade sökandens make utrikestjänsten att sökanden ställde som villkor för att överlämna sitt ”movement certificate” att det skulle hållas ett möte där man även skulle lösa frågan om ersättning för den skada som hon hade lidit. Genom e-postmeddelande av den 17 september 2013 påpekade utrikestjänsten bland annat för sökanden att ombudsmannen i sitt beslut av den 8 mars 2013 hade funnit att sökanden inte hade lagt fram några bevis för de påstådda skadorna och hade avslutat den delen av klagomålsärendet. Utrikestjänsten tillade att sökanden, om hon så önskade, hade rätt att förse utrikestjänsten med sådana bevis.

39 Genom skrivelse av den 30 oktober 2013 till utrikestjänsten framställde sökanden krav på ersättning för de ekonomiska och ideella skador som hon ansåg sig ha lidit till följd av delegationens påstådda rättsstridiga handlande sedan oktober 2001. Hon värderade dessa skador till sammanlagt 452 339,18 euro. I skrivelsen angav hon bland annat att hon var villig att överlämna sitt ”movement certificate” till utrikestjänsten ”så snart utrikestjänsten ha[de] erkänt de fel som man begick mellan år 2001 och i dag, vilka medförde att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar inträdde, … och ha[de] kompenserat den därav följande skadan”.

40 Genom skrivelse av den 8 januari 2014 avslog utrikestjänsten detta krav med hänvisning till att det var preskriberat eftersom sökanden redan den 13 september 2005 hade fått kännedom om den ansvarsgrundande faktiska omständigheten (se ovan punkt 9)

41 Som svar på en fråga vid den muntliga förhandlingen huruvida sökandens socialförsäkringsärende i Egypten fortfarande pågick vid tidpunkten för nämnda förhandling, angav utrikestjänsten att så troligen var fallet.

Förfarandet och parternas yrkanden

42 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 27 februari 2014.

43 På förslag av referenten beslutade tribunalen (sjätte avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Som en åtgärd för processledning i enlighet med artikel 64 i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991 uppmanade tribunalen parterna att skriftligen besvara vissa frågor, vilket de gjorde inom föreskriven tid.

44 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid den muntliga förhandlingen den 2 juli 2015.

45 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— fastställa utrikestjänstens utomobligatoriska skadeståndsansvar,

— i första hand förplikta utrikestjänsten att utge skadestånd för de skador som sökanden har lidit, vilka värderas till 509 283,88 euro, med förbehåll för att beloppet kan komma att öka under målets handläggning,

— i andra hand förplikta utrikestjänsten att utge skadestånd för de skador som sökanden har lidit sedan den 30 oktober 2008, vilka värderas till 380 063,81 euro, med förbehåll för att beloppet kan komma att öka under målets handläggning, och

— förplikta utrikestjänsten att ersätta rättegångskostnaderna.

46 Utrikestjänsten har yrkat att tribunalen ska

— i första hand avvisa talan,

— i andra hand ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

47 Sökanden har därutöver yrkat att tribunalen, som en åtgärd för processledning, ska förelägga utrikestjänsten att förete handlingar till styrkande av de åtgärder som delegationen och utrikestjänsten har vidtagit för att lösa förevarande tvist.

Rättslig bedömning

Inledande synpunkter

48 Enligt artikel 340 andra stycket FEUF ska unionen, såvitt avser utomobligatoriskt ansvar, ersätta skada som har orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

49 Av fast rättspraxis följer att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar, i den mening som avses i den ovannämnda bestämmelsen, för rättsstridigt handlande av dess institutioner eller organ förutsätter att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionen eller organet till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan det påstådda handlandet och den åberopade skadan (dom av den 29 september 1982, Oleifici Mediterranei/EEG, 26/81, REG, EU:C:1982:318, punkt 16, och dom av den 14 december 2005, Beamglow/parlamentet m.fl., T-383/00, REG, EU:T:2005:453, punkt 95).

50 Dessa tre villkor är kumulativa. Att något av dem inte är uppfyllt utgör således tillräcklig grund för att ogilla ett ersättningsyrkande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 1994, KYDEP/rådet och kommissionen, C-146/91, REG, EU:C:1994:329, punkt 81, och dom av den 20 februari 2002, Förde-Reederei/rådet och kommissionen, T-170/00, REG, EU:T:2002:34, punkt 37).

51 När det gäller villkoret att det handlande som läggs den berörda unionsinstitutionen eller det berörda unionsorganet till last ska vara rättsstridigt, fordras enligt rättspraxis att det har visats att det har skett en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge rättigheter till enskilda (dom av den 4 juli 2000, Bergaderm och Goupil/kommissionen, C-352/98 P, REG, EU:C:2000:361, punkt 42). Det avgörande rekvisitet för att en överträdelse ska anses vara tillräckligt klar är att institutionen eller organet uppenbart och allvarligt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Om institutionen eller organet endast förfogar över ett i hög grad begränsat – eller till och med obefintligt – utrymme för skönsmässig bedömning, kan redan den omständigheten att unionsrätten har åsidosatts i sig vara tillräcklig för att det ska vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse (dom av den 10 december 2002, kommissionen/Camar och Tico, C-312/00 P, REG, EU:C:2002:736, punkt 54, och dom av den 12 juli 2001, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe/kommissionen, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99, REG, EU:T:2001:184, punkt 134).

52 När det gäller villkoret att det verkligen ska föreligga en skada, inträder unionens skadeståndsansvar endast om sökanden verkligen har lidit en faktisk och säker skada (dom av den 16 januari 1996, Candiotte/rådet, T-108/94, REG, EU:T:1996:5, punkt 54). Det ankommer på sökanden att anföra övertygande bevisning avseende såväl förekomsten som omfattningen av skadan (se dom av den 16 september 1997, Blackspur DIY m.fl./rådet och kommissionen, C-362/95 P, REG, EU:C:1997:401, punkt 31 och där angiven rättspraxis). Villkoret att skadan ska vara säker är uppfyllt redan när skadan är omedelbart förestående och kan förutses med tillräcklig säkerhet, även om skadans omfattning ännu inte kan fastställas exakt (dom av den 14 januari 1987, Zuckerfabrik Bedburg m.fl./rådet och kommissionen, 281/84, REG, EU:C:1987:3, punkt 14, och beslut av den 14 december 2005, Arizona Chemical m.fl./kommissionen, T-369/03, REG, EU:T:2005:458, punkt 106).

53 När det gäller villkoret att det ska finnas ett orsakssamband mellan det påstådda handlandet och den åberopade skadan, gäller att skadan ska ha ett tillräckligt direkt samband med handlandet i så måtto att handlandet ska vara den avgörande orsaken till skadan. Unionen är inte skyldig att gottgöra alla former av skadliga konsekvenser, även höggradigt indirekta sådana, som kan följa av en rättsstridig situation (dom av den 4 oktober 1979, Dumortier m.fl./rådet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, REG, EU:C:1979:223, punkt 21; se även dom av den 10 maj 2006, Galileo International Technology m.fl./kommissionen, T-279/03, REG, EU:T:2006:121, punkt 130 och där angiven rättspraxis). Det ankommer på sökanden att styrka orsakssambandet mellan handlandet och skadan (se dom av den 30 september 1998, Coldiretti m.fl./rådet och kommissionen, T-149/96, REG, EU:T:1998:228, punkt 101 och där angiven rättspraxis).

54 Vidare föreskrivs följande i artikel 46 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, en artikel som enligt artikel 53 första stycket i nämnda stadga ska tillämpas på förfarandet vid tribunalen:

”Talan mot unionen om ansvar i utomobligatoriska rättsförhållanden ska preskriberas fem år efter den händelse som föranleder ansvarstalan. Preskription ska avbrytas genom att talan väcks vid domstolen eller genom att den skadelidande dessförinnan gör framställning hos en av unionens behöriga institutioner. I sistnämnda fall ska talan väckas inom den frist av två månader som anges i artikel 263 [FEUF]; bestämmelserna i artikel 265 andra stycket [FEUF] ska tillämpas i förekommande fall.”

55 Syftet med preskription är att förena skyddet för den skadelidande personens rättigheter med rättssäkerhetsprincipen. Preskriptionsfristens längd har därför bestämts med beaktande bland annat av den tid som den påstått skadelidande parten behöver för att dels skaffa fram de uppgifter som är relevanta för en eventuell talan, dels kontrollera de omständigheter som kan komma att åberopas till stöd för denna talan (se beslut av den 14 september 2005, Ehcon/kommissionen, T-140/04, REG, EU:T:2005:321, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

56 Preskriptionsfristen börjar löpa när samtliga förutsättningar för skadeståndsskyldigheten är uppfyllda och särskilt när skadan konkret har uppstått (dom av den 17 juli 2008, kommissionen/Cantina sociale di Dolianova m.fl., C-51/05 P, REG, EU:C:2008:409, punkt 54). Om en tvist grundas på en enskild rättsakt, börjar preskriptionsfristen löpa när skadeverkningarna av denna rättsakt har uppstått med avseende på den eller de personer som rättsakten riktar sig till (dom av den 19 april 2007, Holcim (Deutschland)/kommissionen, C-282/05 P, REG, EU:C:2007:226, punkterna 29 och 30, och beslut av den 1 april 2009, Perry/kommissionen, T-280/08, EU:T:2009:98, punkt 36).

57 Om den skadelidande inte har kunnat få kännedom om den skadebringande händelsen förrän vid en senare tidpunkt, kan fristen inte anses börja löpa i förhållande till den personen förrän han eller hon har kunnat få sådan kännedom (se dom av den 13 december 2006, É.R. m.fl./rådet och kommissionen, T-138/03, REG, EU:T:2006:390, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

58 När det gäller en fortlöpande skada, ska preskription i enlighet med artikel 46 i domstolens stadga anses ha inträtt avseende den period som ligger mer än fem år före den dag då den preskriptionsavbrytande handlingen vidtogs, utan att detta påverkar eventuella anspråk som har uppkommit under senare perioder (beslut av den 14 december 2005, Arizona Chemical m.fl./kommissionen, T-369/03, REG, EU:T:2005:458, punkt 116, och beslut av den 10 april 2008, 2K-Teint m.fl./kommissionen och Europeiska investeringsbanken, T-336/06, EU:T:2008:104, punkt 106).

Huruvida talan kan tas upp till prövning

59 Utan att formellt anföra någon invändning om rättegångshinder med stöd av artikel 114 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991 har utrikestjänsten gjort gällande att förevarande talan inte kan prövas på grund av att den är preskriberad i enlighet med artikel 46 i domstolens stadga. Härvid har

utrikestjänsten hävdat att sökanden hade kunnat få kännedom om den påstått skadebringande händelsen ”åtminstone sedan den 1 april 2005 och senast den 6 mars 2007”, det vill säga mer än fem år innan hon den 30 oktober 2013 framställde ersättningskrav före väckandet av förevarande talan. Vid den muntliga förhandlingen angav utrikestjänsten, som svar på en fråga från tribunalen, att det enligt utrikestjänstens uppfattning var senast i februari 2008 som alla de tre kumulativa villkoren var uppfyllda och sökanden således i alla händelser hade möjlighet att kräva ersättning för den påstådda skadan.

60 Utrikestjänsten anser att sökanden inte kan hävda att det påstått rättsstridiga handlandet har pågått ända fram till i dag och har vållat henne en fortgående skada som har upprepats varje dag. Härvid har utrikestjänsten framhållit att det framgår av rättspraxis att tillämpningen av de villkor som ska vara uppfyllda för att skyldighet att ersätta sådan skada som avses i artikel 340 andra stycket FEUF ska inträda, och således även tillämpningen av de preskriptionsregler som gäller för en talan om ersättning för sådan skada, inte kan grundas på annat än rent objektiva kriterier. Sökandens argument grundas emellertid enligt utrikestjänsten på hennes ”subjektiva uppfattning” att allt som har hänt i hennes yrkes- och privatliv sedan 2001 har varit en följd av delegationens ursprungliga underlåtenhet att inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn. Utifrån detta har utrikestjänsten dragit slutsatsen att preskriptionsfristen började löpa i samband med att ”den omständigheten att sökandens ärende inte hade avslutats hos socialförsäkringsorganet faktiskt och objektivt orsakade skada genom att hindra [henne] … från att acceptera erbjudanden från potentiella arbetsgivare”.

61 Sökanden har bestritt det rättegångshinder som utrikestjänsten har påtalat.

62 Därvid har sökanden i första hand gjort gällande att delegationens påstått rättsstridiga handlande har pågått utan uppehåll sedan oktober 2001 och alltsedan dess har orsakat henne en fortgående och tilltagande skada. Enligt sökanden följer det av fast rättspraxis att i fall där skadan är av sådan fortlöpande art, börjar preskriptionstiden inte löpa förrän skadan har ”förverkligats helt”. Av detta skäl anser hon att preskription inte kan göras gällande mot henne.

63 I andra hand har sökanden – varvid hon har upprepat att den påstådda skadan är av fortlöpande art och har påpekat att hon innan hon väckte förevarande talan framställde ersättningskrav till utrikestjänsten den 30 oktober 2013, vilket enligt hennes uppfattning avbröt preskriptionen – gjort gällande att förevarande talan inte kan vara preskriberad såvitt avser den skada som har uppkommit efter den 30 oktober 2008.

64 Sökanden har i huvudsak klandrat delegationen och utrikestjänsten dels för att de inte ingav ”estemara 6”-blanketten inom sju dagar från det att hon lämnade sin tjänst i oktober 2001, dels för att de därefter underlät att avhjälpa hennes situation i förhållande till det egyptiska socialförsäkringsorganet och att svara henne när hon framförde önskemål om att de skulle göra detta. Därvid har delegationen och utrikestjänsten enligt sökanden åsidosatt för det första principen om god förvaltningssed, för det andra principen om rimlig tidsfrist och för det tredje tillämplig egyptisk rätt.

65 Sökanden har dessutom klandrat delegationen och utrikestjänsten för att de – utan hennes samtycke och utan att ens ha underrättat henne i förväg – försökte utverka ett ”movement certificate” avseende henne. Därvid har delegationen och utrikestjänsten enligt sökanden åsidosatt rätten till respekt för privatlivet.

66 Sökanden har hävdat att hon har lidit såväl ekonomisk som ideell skada till följd av detta påstått rättsstridiga handlande från delegationens och utrikestjänstens sida.

67 Den första ekonomiska skada som hon har gjort gällande avser de administrativa kostnader och advokatkostnader som hon har åsamkats i samband med de olika åtgärder, bland annat av administrativ art, som hon har vidtagit i Belgien och Egypten. Det sammanlagda beloppet för denna skada har hon uppskattat till 5 200 euro. Härvid har sökanden väsentligen hävdat att hon, på grund av

att delegationens och utrikestjänstens påstått rättsstridiga handlande hade gjort det omöjligt för henne att flytta tillbaka till Egypten för att arbeta där, var tvungen att varje år i Belgien genomgå ett ”långt administrativt maratonlopp” i form av myndighetskontakter för att erhålla arbets- och uppehållstillstånd samt slutligen belgiskt medborgarskap.

68 Den andra ekonomiska skada som sökanden har gjort gällande avser hennes kostnader för boende i Belgien sedan den 1 januari 2004. Hon har krävt ersättning för den hyra som hon erlade för de båda lägenheter i Belgien där hon i tur och ordning bodde mellan den dagen och den 31 januari 2008, för kostnader i samband med inköp av möbler till den andra av dessa båda lägenheter och för räntan på det lån som hon tecknade i juli 2007 för att kunna köpa en lägenhet i Belgien där hon flyttade in den 1 februari 2008.

69 Den tredje ekonomiska skada som sökanden har gjort gällande avser den omständigheten att hon gick miste om en möjlighet att flytta tillbaka till Egypten för att arbeta där från och med den 1 januari 2004 och för att få en mer prestigefylld, dynamisk och lukrativ karriär med bättre framtidsutsikter än vad hon har i Belgien.

70 Den fjärde ekonomiska skada som sökanden har gjort gällande avser det låga beloppet för den ålderspension som hon kommer att kunna göra anspråk på i Belgien. Härvid har sökanden hävdat att hon, till följd av delegationens och utrikestjänstens påstått rättsstridiga handlande, inte kommer att kunna uppnå det minsta antal år som krävs för att erhålla ålderspension i Egypten och att de avgiftsperioder som hon kommer att ha fullgjort i Belgien är för korta för att hon ska kunna erhålla fullständig ålderspension där.

71 Den femte ekonomiska skada som sökanden har gjort gällande avser hennes kostnader för att resa till Egypten i syfte att träffa potentiella arbetsgivare i samband med att hon sökte arbete och i syfte att besöka familj och vänner. Hon har uppskattat dessa kostnader till 8 000 euro utifrån ett antagande om två resor per år och ett genomsnittspris på 400 euro för en flygbiljett tur och retur.

72 När det gäller de påstådda ideella skadorna har sökanden för det första hävdat att delegationens och utrikestjänstens påstått rättsstridiga handlande har försatt henne i ett tillstånd präglat av stress och ångest som har vållat henne matsmältningsbesvär, hudreaktioner och en djup depression. För det andra har hon hänvisat till att hon lider av att befinna sig på så långt avstånd från sin familj och sina vänner.

73 Sökanden har gjort gällande att de olika ekonomiska och ideella skador som har nämnts ovan i punkterna 67–72 är en direkt följd av delegationens och utrikestjänstens underlåtenhet att inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn och att därefter avhjälpa hennes situation i det aktuella avseendet. När det gäller delegationens påstått rättsstridiga handlande i form av dess försök att utan sökandens förhandsmedgivande utverka ett ”movement certificate” avseende henne, har sökanden som svar på en skriftlig fråga från tribunalen uppgett att detta orsakade henne ”stress och ett särskilt spänningstillstånd som bidrog till att öka den ideella skada som hon [hade] lidit … sedan 2004”.

74 I detta sammanhang ska tribunalen först – utan att föregripa vare sig svaret på frågan huruvida det handlande som har lagts delegationen och utrikestjänsten till last är sådant att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar kan inträda eller huruvida det i samtliga fall finns ett direkt orsakssamband – slå fast den exakta tidpunkt då de påstådda skadeverkningarna faktiskt uppträdde i förhållande till sökanden. För det ändamålet är det nödvändigt att i tur och ordning se närmare på de olika ekonomiska och ideella skador som sökanden har yrkat ersättning för.

75 Inledningsvis framhåller tribunalen att det är ostridigt mellan parterna att delegationen enligt tillämplig egyptisk rätt var skyldig att fylla i och inge ”estemara 6”-blanketten avseende sökanden redan i oktober 2001 och att delegationen underlät att göra detta. Av handlingarna i målet framgår att sökanden, som då befann sig i Belgien, emellertid inte fick kännedom om denna underlåtenhet förrän

den 13 september 2005, något som dessutom skedde av en ren slump (se ovan punkt 9). Sökanden hade förvisso redan, genom e-postmeddelanden av den 3 februari 2005 (se ovan punkt 5) och av den 11 augusti 2005 (se ovan punkt 8), framfört önskemål om att delegationen skulle sända hennes exemplar av nämnda blankett till henne i Belgien. Vid dessa tidpunkter var hon emellertid – i fullständigt god tro – övertygad om att detta exemplar återfanns i hennes personalakt vid delegationen; hon var inte medveten om att delegationen i själva verket inte ens hade fyllt i blanketten i fråga. Preskriptionsfristen kan således – genom tillämpning av ovan i punkt 57 anförd rättspraxis – i alla händelser inte anses ha börjat löpa före den 13 september 2005; i synnerhet kan denna frist inte anses ha börjat löpa i oktober 2001.

76 Tribunalen konstaterar vidare att samtliga påstådda ekonomiska och ideella skador som sökanden har gjort gällande har sitt ursprung i en och samma omständighet, nämligen att hon på grund av delegationens underlåtenhet att inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn inte kunde få något nytt arbete i Egypten och därför inte kunde flytta tillbaka dit.

77 Enligt sökanden blev konsekvenserna närmare bestämt följande:

— Hon tvingades förnya sina arbets- och uppehållstillstånd i Belgien innan hon ansökte om belgiskt medborgarskap, och hon tvingades anlita en belgisk och en egyptisk advokat (den första påstådda ekonomiska skadan).

— Hon tvingades fortsätta att betala kostnader för boende i Belgien (den andra påstådda ekonomiska skadan).

— Hon kunde inte göra karriär inom sitt yrke i Egypten (den tredje påstådda ekonomiska skadan).

— Hon kommer inte att kunna göra anspråk på pensionsrättigheter i Egypten och kommer inte heller att kunna erhålla fullständig ålderspension i Belgien (den fjärde påstådda ekonomiska skadan).

— Hon måste betala kostnaderna för två resor om året till Egypten, bland annat för att besöka familj och vänner där (den femte påstådda ekonomiska skadan).

— Hon befinner sig i ett tillstånd av stress och ångest, och hon lider av att vara så långt bort från familj och vänner.

78 På flera ställen i sina inlagor har sökanden hävdat att de påstådda skadorna har varit av fortlöpande art sedan oktober 2001 på grund av att delegationen sedan dess har underlåtit att avhjälpa sin underlåtenhet att inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn. I sina mer utförliga beskrivningar av de aktuella skadorna har sökanden emellertid uppgett att dessa uppkom den 1 januari 2004.

79 Härvid noterar tribunalen till att börja med att det framgår av handlingarna i målet att det inte var förrän i början av 2005 som sökanden började gå på anställningsintervjuer i syfte att finna arbete i Egypten och att det också var då som hon för första gången gick miste om en möjlighet till anställning i Egypten på grund av att det i hennes socialförsäkringsärende saknades en ”estemara 6”-blankett avseende henne (se ovan punkterna 5 och 8). Sökanden kan således i alla händelser inte kräva ersättning från och med den 1 januari 2004.

80 Vidare konstaterar tribunalen – utan att i detta skede föregripa bedömningen av huruvida de påstådda skador som sökanden har gjort gällande berättigar till ersättning – att endast vissa av de skador som hon har hänvisat till kan vara av fortlöpande art.

81 Av rättspraxis följer nämligen att en skada, för att anses vara av sådan art, måste upprepas under på varandra följande perioder och öka med tiden (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 4 september 2009, Inalca och Cremonini/kommissionen, T-174/06, EU:T:2009:306, punkt 57).

82 Den ekonomiska skadan i form av de administrativa kostnader och advokatkostnader som sökanden har ådragit sig i Belgien för att förnya sina uppehålls- och arbetstillstånd och för att bli belgisk medborgare kan inte motsvara den definitionen. Dessa kostnader är nämligen av enstaka karaktär – även om de förvisso upprepades vid några tillfällen mellan år 2005 och augusti 2008 – eftersom de faktiskt uppkom i samband med att vart och ett av de aktuella administrativa förfarandena inleddes och eftersom deras belopp inte ökade med tiden.

83 Denna del av den första ekonomiska skada som sökanden har gjort gällande uppkom således, vad henne anbelangar, för sista gången i augusti 2008, det vill säga mer än fem år innan hon framställde sitt inledande ersättningskrav den 30 oktober 2013 och väckte förevarande skadeståndstalan. Tribunalen finner därför att talan är preskriberad såvitt avser nämnda del.

84 När det gäller de advokatkostnader som sökanden påstår att hon har ådragit sig i Egypten – vilka också ingår i den första ekonomiska skada som hon har gjort gällande och vilka till sin natur är sådana att de också är av enstaka karaktär – är det tillräckligt att konstatera att sökanden inte närmare har angett när dessa kostnader ska ha uppkommit. Till yttermera visso har hon inte heller företett någon bevisning som kan styrka de aktuella advokatkostnadernas förekomst och omfattning.

85 Av detta följer att sökandens ersättningsyrkande ska lämnas utan bifall såvitt avser den första påstådda ekonomiska skadan i dess helhet.

86 Inte heller skadan i form av sökandens påstådda kostnader för resor till Egypten kan anses vara av fortlöpande art. Dylika kostnader är nämligen till sin natur sådana att de faktiskt uppkommer den dag då den berörda resan äger rum, och de ökar inte med tiden.

87 I det aktuella fallet har sökanden dessutom inte närmare angett när dessa resekostnader skulle ha uppkommit för hennes del. Det torde förvisso röra sig om åren 2004–2013, vilket föranleder slutsatsen att förevarande talan är preskriberad såvitt avser de kostnader som hon åsamkades före 2009. Vidare har sökanden i alla händelser inte heller lagt fram någon bevisning som styrker de påstådda resekostnadernas förekomst och omfattning.

88 Således ska sökandens ersättningsyrkande lämnas utan bifall såvitt avser den femte påstådda ekonomiska skadan i dess helhet.

89 Däremot kan de tre övriga påstådda ekonomiska skadorna vara av fortlöpande art.

90 Härvid påpekar tribunalen att det mot bakgrund av handlingarna i målet ska anses styrkt att sökanden från och med början av 2005 närde en önskan om att flytta tillbaka till Egypten och arbeta där, men att den omständigheten att delegationen aldrig ingav någon ”estemara 6”-blankett i hennes namn medförde att hon aldrig lyckades finna en ny anställning i Egypten och därför tvingades bo kvar i Belgien och arbeta där. När det gäller den sistnämnda punkten framhåller tribunalen inledningsvis att sökandens beslut att bo kvar i Belgien från och med 2005 – i motsats till vad utrikestjänsten på olika ställen i sina inlagor har gjort gällande – inte grundades på sökandens eget fria val utan berodde på vad sökanden själv har betecknat som ”blockeringen av hennes administrativa situation i Egypten”. Förklaringen till att sökanden några år senare beslutade att bosätta sig permanent i Belgien och bli belgisk medborgare står framför allt att finna i att hon hade resignerat inför delegationens underlåtenhet att reagera på hennes upprepade önskemål om att delegationen skulle inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn och att hon önskade minimera omfattningen av den skada som hon ansåg sig lida.

91 Således kan i alla händelser sökandens kostnader för boende i Belgien från och med början av år 2005 anses vara av fortlöpande art. Om sökanden därefter hade kunnat flytta tillbaka till Egypten för att arbeta där, skulle hon nämligen ha kunnat bo i den lägenhet som hon hade förvärvat i Kairo (se ovan punkt 4).

92 Även den omständigheten att sökanden gick miste om möjligheter i så måtto att hon skulle ha kunnat få en intressantare och mer lukrativ karriär i Egypten än vad hon har i Belgien, liksom de påstådda konsekvenserna av denna förlust av möjligheter såvitt avser pensionsrättigheter, utgör skador som – förutsatt att de kan fastställas – är av fortlöpande och tilltagande art eftersom de har samband med att det från och med år 2005 var omöjligt för sökanden att återvända till Egypten för att arbeta där.

93 När det slutligen gäller de ideella skador som sökanden har åberopat, anser tribunalen att dessa – om man antar att de kan styrkas – till sin natur är sådana att de inte har uppkommit vid enstaka tillfällen utan har upprepats varje dag under hela den period då sökanden har varit förhindrad att flytta tillbaka till Egypten för att arbeta där.

94 Tribunalen anser inte att utrikestjänsten har fog för sitt påstående att sökandens argument rörande de påstådda skadornas fortlöpande art skulle grundas på hennes ”subjektiva uppfattning” att allt som har hänt i hennes yrkes- och privatliv sedan år 2001 har varit en följd av delegationens ursprungliga underlåtenhet att inge en ”estemara 6”-blankett. Sökandens argument bygger nämligen inte på någon rent subjektiv bedömning från hennes sida, utan på ett stort antal objektiva och konkreta uppgifter i handlingarna i målet, av vilka det bland annat framgår dels att sökanden redan i början av år 2005 var fast besluten att återvända till sitt fosterland – där hon äger en lägenhet och där hennes familj och vänner bor – för att leva och arbeta där, dels att hon under åren 2005, 2006 och 2007 gick miste om reella möjligheter att få en anställning i Egypten på grund av att det i hennes socialförsäkringsärende saknades en ”estemara 6”-blankett avseende henne. Vidare framgår det av handlingarna i målet att det, trots det stora antal önskemål som sökanden från februari 2005 och därefter framförde om att hennes situation skulle avhjälpas, dröjde mer än fem år innan delegationen – och då främst i sitt eget intresse (se nedan punkt 119) – nedlät sig till att vidta en första konkret åtgärd i sammanhanget, nämligen att försöka utverka ett ”movement certificate” avseende sökanden, och att sökanden till följd av denna situation som hon inte kunde ta sig ur hamnade i ett tillstånd av stress och ångest som orsakade såväl fysiska som psykiska besvär, varav en del fortfarande kvarstod när förevarande talan väcktes.

95 Dessutom har utrikestjänsten inte beaktat den exakta lydelsen av det klagomål som sökanden har anfört. Vad sökanden har lagt delegationen till last är nämligen inte primärt dess underlåtenhet att i oktober 2001 inge en ”estemara 6”-blankett avseende henne, utan fastmer dess avsiktliga underlåtenhet att därefter avhjälpa sökandens situation trots att hon från och med februari 2005 gång på gång framförde önskemål om att delegationen skulle göra detta. Att detta påstått rättsstridiga handlande fortgick medförde enligt sökanden att de påstådda skadeverkningarna uppstod med regelbundna mellanrum och ökade i omfattning.

96 När det gäller vilka slutsatser som ska dras med ledning av konstaterandet att den andra, den tredje och den fjärde påstådda ekonomiska skadan liksom de påstådda ideella skadorna är av fortlöpande art, påpekar tribunalen att sökandens huvudsakliga argument – nämligen att preskription i det aktuella fallet inte skulle kunna göras gällande mot henne på grund av att det påstått rättsstridiga handlandet från delegationens och utrikestjänstens sida fortfarande pågår och att skadeverkningarna därav fortfarande föreligger – inte är förenligt med den rättspraxis som har redovisats ovan i punkt 58. Sökanden har för övrigt uttryckligen vidgått, både i sitt svar på en skriftlig fråga från tribunalen och vid den muntliga förhandlingen, att hennes huvudsakliga argument grundades på en felaktig tolkning av nämnda praxis, varvid hon har angett att hon avstår från att anföra det argumentet och i stället förlitar sig enbart på sitt andrahandsargument.

97 I linje med sökandens andrahandsargument, och mot bakgrund av att sökanden innan hon väckte förevarande talan framställde ett ersättningskrav till utrikestjänsten den 30 oktober 2013, finner tribunalen att talan kan tas upp till prövning i sak såvitt avser ersättning för den andra, den tredje och den fjärde påstådda ekonomiska skadan och för de påstådda ideella skadorna, i den del som sökanden har lidit dessa olika skador efter den 30 oktober 2008. I övrigt ska talan avvisas.

Prövning i sak

De påstådda rättsstridiga handlingarna

98 Sökanden har till att börja med väsentligen klandrat utrikestjänsten och delegationen för deras underlåtenhet att inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn inom sju dagar från det att hon i oktober 2001 lämnade sin tjänst och för deras underlåtenhet att därefter avhjälpa hennes situation i förhållande till det egyptiska socialförsäkringsorganet, trots att hon vid upprepade tillfällen framförde önskemål om att de skulle göra detta. Vidare har sökanden även klandrat utrikestjänsten och delegationen för deras försök att, utan hennes samtycke och utan att ens ha underrättat henne i förväg, utverka ett ”movement certificate” avseende henne.

– Underlåtenheten att inge en ”estemara 6”-blankett i sökandens namn och att därefter avhjälpa sökandens situation

99 Genom denna första påstådda rättsstridiga handling har delegationen och utrikestjänsten enligt sökanden åsidosatt dels principen om god förvaltningssed, dels principen om rimlig tidsfrist och dels tillämplig egyptisk rätt.

100 När det för det första gäller det påstådda åsidosättandet av principen om god förvaltningssed, har sökanden gjort gällande att delegationen och utrikestjänsten inte vid någon tidpunkt har behandlat hennes situation på ett opartiskt och rättvist sätt, vilket strider mot artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I detta sammanhang har sökanden framhållit att hon under flera års tid inte fick något konkret svar från delegationen när hon vid upprepade tillfällen vände sig till denna med sina önskemål, vilket enligt sökanden innebär att delegationen avsiktligt och orättfärdigt ignorerade hennes ärende. Därutöver har sökanden också hävdat att utrikestjänsten inte skyndsamt verkställde ombudsmannens beslut av den 8 mars 2013

101 Utrikestjänsten har bestritt att man fullständigt skulle ha underlåtit att agera och att man skulle ha behandlat sökanden respektlöst och orättvist. Därvid har utrikestjänsten framhållit att man vid ett stort antal tillfällen svarade sökanden när hon framställde önskemål och att man vidtog åtgärder för att lösa det aktuella problemet. Utrikestjänsten har också bestritt att man skulle ha underlåtit att agera med anledning av ombudsmannens beslut av den 8 mars 2013. Därvid har utrikestjänsten bland annat påpekat att man vid flera tillfällen har bett sökanden att inkomma med ett ”movement certificate”, vilket hon enligt utrikestjänsten inte har velat göra.

102 För det andra anser sökanden att delegationen och utrikestjänsten har åsidosatt principen om rimlig tidsfrist i och med att de fortfarande inte har avhjälpt hennes situation i förhållande till den egyptiska socialförsäkringen, trots att hon redan i början av år 2005 bad delegationen att snarast möjligt sända henne ”estemara 6”-blanketten, trots att hon därefter vid upprepade tillfällen har upprepat det önskemålet på telefon, i skrivelser och i e-postmeddelanden, trots att hon år 2010 kontaktade GD Yttre förbindelser och trots att ombudsmannen har meddelat ett beslut där denne har funnit att utrikestjänstens handlande är rättsstridigt och slagit fast vilka skadeverkningar som detta handlande har medfört.

103 Utrikestjänsten har framhållit att det inte var förrän i februari 2005 som sökanden kontaktade delegationen för första gången och att det inte var förrän år 2007 som korrespondensen mellan sökanden och delegationen blev tätare. Vidare har utrikestjänsten gjort gällande att skälet till att sökandens situation fortfarande inte har avhjälpts är att hon sedan år 2010 har vägrat att förse utrikestjänsten med ett ”movement certificate”. Att den situation som ligger till grund för förevarande talan har pågått så länge kan således enligt utrikestjänsten åtminstone delvis tillskrivas sökanden. I

synnerhet anser utrikestjänsten – i linje med vad som enligt utrikestjänsten framgår av ombudsmannens beslut av den 8 mars 2013 – att de skador som sökanden har lidit efter maj 2010 uteslutande ska tillskrivas henne själv, på grund av hennes ovilja att samarbeta med delegationen.

104 För det tredje har sökanden hävdat att delegationen åsidosatte tillämplig egyptisk rätt genom att inte inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn inom sju dagar från det att hennes anställningsavtal upphörde. Därvid har sökanden gjort gällande att det endast är delegationen som kan avhjälpa detta åsidosättande. Delegationen har emellertid, enligt sökandens uppfattning, sedan år 2005 varit ovillig att avhjälpa hennes situation av rent ekonomiska skäl. Ett sådant avhjälpande kan nämligen inte göras retroaktivt utan måste göras från och med dagen för ingivandet av blanketten, vilket innebär att delegationen skulle bli skyldig att erlägga sociala avgifter för tiden fram till den dagen.

105 Utrikestjänsten har erkänt sin underlåtenhet att inge ”estemara 6”-blanketten inom föreskriven tid men har upprepat att man i sina försök att lösa problemet inte har kunnat förmå sökanden att samarbeta eftersom hon har varit ovillig att ansöka om ett ”movement certificate”. Enligt utrikestjänsten vore det felaktigt att avsluta sökandens socialförsäkringsärende som om hon hade arbetat för delegationen ända fram till i dag. Därutöver har utrikestjänsten uppgett att delegationen slutligen har anlitat en advokat, som ska ha sänt nämnda blankett till sökandens senaste adress i Egypten och dessutom ha sänt en skrivelse till det egyptiska socialförsäkringsorganet, som emellertid aldrig ska ha besvarat skrivelsen.

106 Tribunalen finner det lämpligt att först pröva det påstådda åsidosättandet av tillämplig egyptisk rätt.

107 Härvid påpekar tribunalen att det är ostridigt mellan parterna att delegationen enligt nämnda rätt var skyldig att, inom sju dagar från det att anställningsavtalet mellan delegationen och sökanden upphörde att gälla, fylla i en ”estemara 6”-blankett i sökandens namn och inge denna till det egyptiska socialförsäkringsorganet samt att delegationen underlät att göra detta. Som utrikestjänsten angav vid den muntliga förhandlingen, förefaller sökandens situation i det aktuella avseendet faktiskt inte ha varit avhjälpt ens vid tiden för nämnda förhandling (se ovan punkt 41).

108 En dylik överträdelse av ett tredjelands nationella lagstiftning utgör emellertid inte i sig och ensam – vilket sökanden för övrigt vidgick under den muntliga förhandlingen – en sådan överträdelse av unionsrätten som kan medföra att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar inträder. Unionsdomstolen har nämligen funnit att underlåtelser från unionsinstitutionernas sida medförde att deras ansvar inträdde endast i den mån som de hade åsidosatt en rättslig skyldighet att handla som följde av en unionsrättslig bestämmelse (dom KYDEP/rådet och kommissionen, punkt 50 ovan, EU:C:1994:329, punkt 58, och dom av den 13 november 2008, SPM/rådet och kommissionen, T-128/05, EU:T:2008:494, punkt 128).

109 Om en överträdelse av ett tredjelands nationella lagstiftning samtidigt innebär ett åsidosättande av en unionsrättslig regel, inbegripet en allmän unionsrättslig princip, kan unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar däremot inträda. I det aktuella fallet ska därför överträdelsen av tillämplig egyptisk rätt – som utrikestjänsten alltså har erkänt – inte bedömas fristående utan inom ramen för de grunder för sökandens talan som avser åsidosättande av principen om god förvaltningssed respektive principen om rimlig tidsfrist.

110 Härefter finner tribunalen det lämpligt att samtidigt pröva de båda grunder för talan som avser åsidosättande av principen om god förvaltningssed respektive principen om rimlig tidsfrist.

111 Artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna har rubriken ”Rätt till god förvaltning”. I punkt 1 i den artikeln föreskrivs att var och en har rätt att få sina angelägenheter behandlade opartiskt, rättvist och inom skälig tid av unionens institutioner och organ. I punkt 3 i samma artikel erinras om den princip som stadfästs i artikel 340 andra stycket FEUF, nämligen att var och en

har rätt att få ersättning från unionen för skada som har orsakats av dess institutioner eller av dess anställda under tjänsteutövning i enlighet med de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

112 I förklaringarna till stadgan om de grundläggande rättigheterna förtydligas att artikel 41 grundas på unionens existens såsom en rättsgemenskap vars kännetecken har utvecklats genom rättspraxis i vilken bland annat god förvaltningssed har erkänts som en allmän rättsprincip.

113 När principen om god förvaltningssed är ett uttryck för en specifik rätt, såsom rätten att få sina angelägenheter behandlade opartiskt, rättvist och inom skälig tid i den mening som avses i artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, ska denna princip anses utgöra en unionsrättslig regel som har till syfte att ge rättigheter till enskilda (se, såvitt avser omsorgsplikten, som hänger samman med principen om god förvaltningssed och som innebär att den behöriga institutionen är skyldig att omsorgsfullt och opartiskt pröva samtliga relevanta omständigheter i det aktuella fallet, dom av den 16 december 2008, Masdar (UK)/kommissionen, C-47/07 P, REG, EU:C:2008:726, punkt 91 och där angiven rättspraxis; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2006, Tillack/kommissionen, T-193/04, REG, EU:T:2006:292, punkt 127, och SPM/rådet och kommissionen, punkt 108 ovan, EU:T:2008:494, punkt 127).

114 Dessutom ska unionens institutioner, organ och övriga enheter anses sakna utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller efterlevnaden, i ett konkret fall, av principen om god förvaltningssed såsom denna har åberopats i det aktuella fallet. Om tribunalen slår fast att delegationen och utrikestjänsten har åsidosatt denna princip, är detta således i sig tillfyllest för att det ska anses föreligga en tillräckligt klar överträdelse i den mening som avses i den rättspraxis som åsyftas ovan i punkt 51.

115 Vid den muntliga förhandlingen vitsordade utrikestjänsten att det i det aktuella fallet hade skett ett åsidosättande av principen om god förvaltningssed i den mening som avses i artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, varvid särskilt principen om rimlig tidsfrist hade åsidosatts.

116 I alla händelser visar de uppgifter som återfinns i handlingarna i målet liksom den händelsekedja som beskrivs ovan i punkterna 1–41 att ett sådant åsidosättande har skett. I allt väsentligt har delegationen (som har efterträtts av utrikestjänsten) visat prov på en fullständig avsaknad av hänsyn till sökanden – som ändå hade ingått i dess personal i över tio år – inte endast genom att underlåta att i oktober 2001 fylla i en ”estemara 6”-blankett i sökandens namn och inge denna till det egyptiska socialförsäkringsorganet, utan även genom att inte förrän den 18 mars 2010 vidta en första konkret åtgärd som svar på sökandens önskemål av den 3 februari 2005 (se ovan punkt 5), som hon därefter upprepade vid ett stort antal tillfällen (se ovan punkterna 8, 11, 13, 15, 17, 19 och 20). Då försökte delegationen utverka ett ”movement certificate” i sökandens namn (se ovan punkt 22). Fram till dess hade delegationen inte vidtagit någon åtgärd med anledning av sökandens önskemål och antingen inte besvarat dessa eller endast lämnat undvikande svar med innebörden att man behövde lite mer tid för att finna en lösning på problemet. När utrikestjänsten fick en fråga om detta vid den muntliga förhandlingen, kunde man inte lämna minsta förklaring till denna avsaknad av reaktion från delegationens sida på sökandens fullt legitima önskemål.

117 Utrikestjänsten kan inte berättiga sin underlåtenhet att i efterhand avhjälpa sökandens situation med hänvisning till sökandens ovilja att ansöka om ett ”movement certificate” och tillhandahålla utrikestjänsten detta – något som utrikestjänsten bad sökanden att göra vid ett flertal tillfällen från och med mitten av år 2010.

118 Som sökanden har framhållit i sina inlagor och vid den muntliga förhandlingen, är det inte styrkt att det var nödvändigt att förete ett ”movement certificate” som visade att hon hade lämnat egyptiskt territorium i oktober 2001 för att hennes situation i fråga om socialförsäkringen skulle kunna avhjälpas. Med tanke på detta, på de skäl av personlig art som sökanden har anfört och på utrikestjänstens ovilja att allvarligt överväga möjligheten att gottgöra sökanden, är det förståeligt om

sökanden var betänksam mot att ansöka om ett sådant intyg. Härvid ska det påpekas att ett ”movement certificate” inte är någon obetydlig handling, även om det inte har kunnat styrkas att sådana intyg uteslutande eller ens huvudsakligen används i samband med brottmål.

119 Det huvudsakliga skälet till att delegationen och utrikestjänsten önskade utverka ett ”movement certificate” var i praktiken – något som tydligt framgick vid den muntliga förhandlingen – att detta låg i deras eget intresse, eftersom det skulle kunna göra det möjligt att avsluta sökandens socialförsäkringsärende med retroaktiv verkan per oktober 2001. Delegationen hade nämligen – något som är ostridigt mellan parterna – när som helst kunnat fylla i en ”estemara 6”-blankett daterad den dag då den faktiskt ingavs till det egyptiska socialförsäkringsorganet. Då skulle delegationen emellertid ha riskerat att behöva betala försenade sociala avgifter för tiden fram till den dagen. Härvid ska det erinras om att den ”estemara 6”-blankett som delegationen till sist gick med på att överlämna till sökanden i oktober 2011 avvisades av nämnda organ med motiveringen att den var antedaterad, med ett datum i oktober 2001 (se ovan punkt 34).

120 Av det ovan anförda följer att delegationen och utrikestjänsten, genom att underlåta att inge en ”estemara 6”-blankett i sökandens namn inom den tid som föreskrevs i tillämplig egyptisk rätt och genom att därefter underlåta att avhjälpa sökandens situation, gjorde sig skyldiga till ett rättsstridigt handlande som kan medföra att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar inträder.

– Delegationens försök att utverka ett ”movement certificate”

121 Sökanden har gjort gällande att delegationen åsidosatte hennes rätt till respekt för privatlivet genom att år 2010 – utan att ha underrättat henne och *a fortiori* utan att ha inhämtat hennes samtycke – kontakta de egyptiska myndigheterna med ansvar för invandrings- och passfrågor i syfte att utverka ett ”movement certificate”.

122 Utrikestjänsten har bestritt att man skulle ha åsidosatt sökandens rätt till respekt för privatlivet. Därvid har utrikestjänsten bland annat anfört att delegationens försök att på egen hand erhålla ett ”movement certificate” genomfördes med ledning av upplysningar som hade inhämtats från det egyptiska socialförsäkringsorganet, gjordes helt i god tro och syftade till att avhjälpa sökandens situation.

123 Tribunalen finner det härvid tillräckligt att notera att sökanden inte har kunnat visa hur hennes rätt till respekt för privatlivet skulle ha åsidosatts genom delegationens försök att utverka ett ”movement certificate” avseende henne, som uteslutande skulle ha utgjort ett intyg om att hon hade lämnat egyptiskt territorium i oktober 2001. Den information som delegationen på så sätt försökte få officiellt fastställd för rent administrativa ändamål hade sökanden – som utrikestjänsten har påpekat, utan att sökanden har bestritt detta – förmedlat till delegationen redan i samband med att hon lämnade sin tjänst. Denna information var således inte på något sätt av privat karaktär.

124 Delegationens försök att utverka ett ”movement certificate” avseende sökanden kan således inte anses utgöra ett rättsstridigt handlande som kan medföra att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar inträder.

De påstådda skadorna och orsakssambandet

125 Av punkterna 106–120 ovan följer att delegationen och därefter utrikestjänsten har begått en rättsstridig handling som kan medföra att unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar inträder genom att i strid med principen om god förvaltning och principen om rimlig tidsfrist underlåta att inge en ”estemara 6”-blankett i sökandens namn inom den tid som föreskrevs i tillämplig egyptisk rätt och genom att därefter underlåta att avhjälpa sökandens situation i det avseendet. Vidare följer det av

punkterna 89–97 ovan att förevarande talan kan tas upp till prövning i sak såvitt avser ersättning för den andra, den tredje och den fjärde påstådda ekonomiska skadan och för de påstådda ideella skadorna, i den del som sökanden har lidit dessa olika skador efter den 30 oktober 2008.

126 Tribunalen ska därför pröva huruvida dessa skador är faktiska och säkra samt huruvida det i förekommande fall finns ett direkt orsakssamband mellan den konstaterade rättsstridiga handlingen och dessa skador.

– Den andra påstådda ekonomiska skadan

127 Sökanden har i första hand yrkat ersättning för sina kostnader för boende i Belgien sedan år 2004, vilka hon har uppskattat till sammanlagt 133 493,88 euro. Därvid har hon gjort gällande att om delegationen hade ingett ”estemara 6”-blanketten, skulle hon redan i slutet av år 2003 ha kunnat flytta tillbaka till Egypten för att arbeta där och i samband med detta bo kostnadsfritt hos sin familj till dess att hon år 2004 tillträdde den lägenhet som hon hade köpt i Kairo. Med hänvisning till att hon i stället tvingades bo kvar i Belgien på grund av delegationens och utrikestjänstens rättsstridiga handlande, har hon krävt ersättning för den hyra som hon erlade för de båda lägenheter i Belgien där hon i tur och ordning bodde mellan den 1 januari 2004 och den 31 januari 2008, det vill säga ett belopp av 40 950 euro. Därvid har hon förtydligat att hon i juli 2007 köpte en lägenhet i Belgien som hon kunde flytta in i den 1 februari 2008. Vidare har hon krävt ersättning till ett belopp av 4 438 euro motsvarande kostnaden för inköp av möbler till den andra av de båda lägenheter som hon hyrde i Bryssel (Belgien). Avslutningsvis anser hon att dessa belopp ska ökas med summan av den ränta som hon från och med den 1 juli 2007 har erlagt på det lån som hon tecknade för att kunna köpa lägenheten i Belgien, det vill säga 88 105,88 euro.

128 I andra hand har sökanden yrkat ersättning för den ränta som hon från och med den 30 oktober 2008 har erlagt på det lån som avses ovan i punkt 127, det vill säga ett belopp om 78 623,81 euro.

129 Utrikestjänsten har bestritt att det finns ett direkt orsakssamband mellan det aktuella rättsstridiga handlandet och denna skada. Därvid har utrikestjänsten väsentligen gjort gällande att sökanden frivilligt beslutade att flytta till Belgien och att de kostnader för vilka hon har yrkat ersättning således uteslutande ska ses som en normal konsekvens av hennes livsval. Dessutom anser utrikestjänsten att i den mån som det har funnits ett orsakssamband, har detta brutits genom sökandens eget handlande, nämligen hennes ovilja att ansöka om ett ”movement certificate”.

130 Tribunalen finner inledningsvis att eftersom ersättningsyrkandet avseende den andra påstådda ekonomiska skadan är preskriberat såvitt avser perioden före den 30 oktober 2008, är det endast sökandens andrahandsyrkanden i fråga om boendekostnader som kan beaktas.

131 Vidare anser tribunalen att det inte finns något tillräckligt direkt orsakssamband mellan det aktuella rättsstridiga handlandet och den skada som utgörs av den ränta som sökanden har varit tvungen att erlägga på det lån som hon tecknade för att kunna köpa en lägenhet i Bryssel.

132 Av rättspraxis följer nämligen att i fall där det handlande som påstås ha orsakat den åberopade skadan består i en underlåtenhet att agera, är det särskilt viktigt att med säkerhet slå fast att skadan verkligen har orsakats av den underlåtenhet som har åberopats och inte av något annat handlande som inte har åberopats mot institutionen (se beslut av den 17 december 2008, Portela/kommissionen, T-137/07, EU:T:2008:589, punkt 80 och där angiven rättspraxis).

133 Som tribunalen redan har påpekat, är det förvisso riktigt att sökanden till följd av det aktuella rättsstridiga handlandet från och med början av år 2005 inte kunde återvända till Egypten för att bosätta sig och arbeta där. Trots detta anser tribunalen emellertid att den avgörande faktorn bakom sökandens beslut att i juli 2007 köpa en lägenhet i Bryssel och att för det ändamålet teckna ett

hypotekslån är hennes eget val snarare än nämnda handlande. På sin höjd kan det anses föreligga ett indirekt orsakssamband mellan det handlandet och dessa köp- och lånebeslut. Härvid kan det bland annat framhållas att sökanden i ansökan har uppgett att hon ”i juli 2007, i syfte att se till att [hon] förfogade över fast egendom som komplement till en löjeväckande framtida ålderspension, slutligen beslutade att teckna ett lån i Belgien för att köpa en lägenhet”.

134 Av detta följer att yrkandet om ersättning för den andra påstådda ekonomiska skadan ska lämnas utan bifall.

– Den tredje påstådda ekonomiska skadan

135 Sökanden har gjort gällande att hon på grund av det aktuella rättsstridiga handlandet gick miste om en möjlighet att flytta tillbaka till Egypten för att arbeta där från och med den 1 januari 2004 och att därvid få en mer prestigefylld, dynamisk och lukrativ karriär än vad hon har i Belgien. I första hand har hon värderat denna skada till 50 procent av den nettolön som hon har uppburit i Belgien mellan den 1 januari 2004 och dagen för väckande av förevarande talan, det vill säga ett sammanlagt belopp om 131 150 euro. I andra hand har hon på grundval av sin nettolön sedan den 30 oktober 2008 krävt ersättning till ett belopp om 68 800 euro.

136 Utrikestjänsten har hävdat att sökanden, genom sin ovilja att ansöka om ett ”movement certificate” och överlämna detta till utrikestjänsten, inte endast har underlåtit att visa prov på ”skälig omsorg” för att begränsa omfattningen av den tredje påstådda ekonomiska skadan utan dessutom har brutit det eventuella orsakssambandet mellan det aktuella rättsstridiga handlandet och den skadan. Därutöver har utrikestjänsten ifrågasatt huruvida sökandens anställning i Belgien verkligen är mindre prestigefylld och mindre intressant än de anställningar som hon skulle ha kunnat få i Egypten. I detta sammanhang har utrikestjänsten framhållit att sökanden inte har styrkt sina påståenden om den lön som hon skulle ha kunnat uppbära i Egypten. Avslutningsvis har utrikestjänsten gjort gällande att det belopp som sökanden har yrkat som ersättning för den aktuella skadan är ogrundat.

137 Tribunalen finner att sökandens yrkande om gottgörelse för förlusten av en möjlighet att få en intressantare och mer lukrativ karriär i Egypten ska lämnas utan bifall, eftersom det inte är styrkt att denna påstådda skada verkligen föreligger.

138 Det framgår förvisso tillräckligt tydligt av handlingarna i målet – och är även ostridigt mellan parterna – att sökanden, till följd av delegationens rättsstridiga underlåtenhet att inge en ”estemara 6”-blankett i hennes namn och att därefter avhjälpa hennes situation, gick miste om möjligheter till anställning i Egypten i februari 2005, april 2005, september 2005, januari 2006 och mars 2007 samt tvingades fortsätta att arbeta och bo i Belgien.

139 Sökandens argument om att den karriär som hon hade kunnat få i Egypten skulle ha varit mer prestigefylld och intressantare i intellektuellt och ekonomiskt hänseende än hennes karriär i Belgien grundas emellertid på rena gissningar.

140 För det första har sökanden förvisso i sina inlagor hävdat att hon i Belgien ”endast har kunnat hitta en tjänst som sekreterare inom en liten [ideell förening] som ägnar sig åt saluföring av zink”, men av hennes anställningsavtal som återfinns i bilaga A 18 till ansökan och av en skrivelse som återfinns i bilaga C 3 till repliken framgår att hon i september 2001 anställdes som ”Assistant to Market Development Coordinator and Environment and Public Affairs Manager” (assistent till marknadsutvecklingssamordnaren och chefen för miljöfrågor och offentliga angelägenheter). Dessutom anges det på hennes arbetstillstånd att hon är ”projektansvarig”, och i en promemoria daterad den 13 februari 2013 som återfinns i bilaga A 18 till ansökan identifieras hon som ”Executive and Personal Assistant” (assistent till verkställande direktören).

141 För det andra har sökanden i ansökan jämfört sin yrkesmässiga situation i Belgien med den tjänst som hon hade vid delegationen – ”en organisation bestående av ett sextiotal personer, med diplomatiskt inflytande, företrädare för ett prestigefyllt organ”. Denna jämförelse saknar emellertid helt relevans, eftersom det var sökanden själv som i oktober 2001 sa upp sig från den tjänsten och flyttade till Belgien för att arbeta där i stället.

142 För det tredje har sökanden inte lagt fram någon bevisning till styrkande av hennes påståenden om beloppet för den lön som hon skulle ha uppburit i Egypten. Hennes metod för att fastställa omfattningen av den aktuella påstådda skadan – nämligen att multiplicera den nettolön som hon uppbär i Belgien med en faktor 0,5 – är helt godtycklig.

143 För det fjärde blir tribunalen inte övertygad av sökandens påstående om att hon inte skulle ha ”en profil som medför särskilt goda utsikter och som i hög grad efterfrågas av arbetsgivarna” i Belgien. Hon har visserligen endast grundläggande kunskaper i nederländska, men däremot talar hon franska, engelska och arabiska och dessutom kan hon en hel del spanska och italienska. Därutöver torde hennes erfarenhet från tio års tjänstgöring vid delegationen – särskilt med tanke på hur hon beskriver denna i ansökan – utgöra en uppenbar tillgång i arbetslivet.

144 Av det ovan anförda följer att yrkandet om ersättning för den tredje påstådda ekonomiska skadan ska lämnas utan bifall.

– Den fjärde påstådda ekonomiska skadan

145 Den fjärde av de ekonomiska skador som sökanden har gjort gällande avser det låga beloppet för den ålderspension som hon kommer att kunna göra anspråk på i Belgien. Därvid har sökanden hävdat att hon till följd av delegationens och utrikestjänstens rättsstridiga handlande inte kommer att kunna uppnå det minsta antal år som krävs för att erhålla ålderspension i Egypten och att de avgiftsperioder som hon kommer att ha fullgjort i Belgien kommer att vara för korta för att hon ska kunna få fullständig ålderspension där. Mot bakgrund av detta har sökanden yrkat, såväl i första som i andra hand, betalning av ett belopp av 181 440 euro, motsvarande ”skillnaden mellan den ålderspension som hon kommer att uppbära och det belopp som hon efter ett fullständigt arbetsliv med likvärdig lön skulle ha uppburit mellan 65 och 83 års ålder”.

146 Utrikestjänsten har väsentligen invänt att den fjärde påstådda skadan varken är faktisk, säker eller fastställd till sin omfattning.

147 Tribunalen finner att den fjärde påstådda ekonomiska skadan inte på något sätt är säker till sin karaktär. Sökanden har nämligen grundat sina anspråk på den rent hypotetiska premissen att hon, om hon hade kunnat återvända till Egypten för att arbeta, skulle ha betalat sociala avgifter där under ett tillräckligt antal år – det vill säga minst 20 år – för att få rätt till egyptisk ålderspension. Därefter har hon värderat den påstådda skadan utifrån den lika hypotetiska premissen att hon skulle ha arbetat ett helt arbetsliv i Belgien och således skulle ha haft rätt till fullständig ålderspension där.

148 Yrkandet om ersättning för den fjärde påstådda ekonomiska skadan ska således lämnas utan bifall.

– De påstådda ideella skadorna

149 Sökanden har till att börja med gjort gällande, under hänvisning till de läkarintyg som hon har fogat till ansökan, att delegationens och utrikestjänstens rättsstridiga handlande har försatt henne i ett tillstånd av stress och ångest som har orsakat henne matsmältnings- och hudbesvär liksom en djup depression. Vidare har hon hävdat att hon lider av att befinna sig på långt avstånd från familj och vänner. Denna dubbla ideella skada har hon i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) värderat till 50 000 euro.

150 Utrikestjänsten anser att det inte finns något orsakssamband mellan det rättsstridiga handlandet och denna dubbla ideella skada samt att ett eventuellt orsakssamband i alla händelser har brutits genom sökandens eget agerande.

151 Tribunalen finner att de olika läkarintyg och andra intyg som är fogade till ansökan visar att sökanden, under en period som sammanfaller med den period då den förevarande tvisten har pågått, har haft problem med sin såväl fysiska som psykiska hälsa och har lidit av att befinna sig långt från sitt fosterland, sin familj och sina vänner.

152 Dessutom är det styrkt genom handlingarna i målet att dessa problem och detta lidande är en följd av det rättsstridiga och fullständigt respektlösa handlandet från delegationens och utrikestjänstens sida. Detta handlande har försatt sökanden i en ytterst besvärlig situation som bland annat har medfört att hon har drabbats av ett fullt förståeligt tillstånd av stress och depression.

153 Av de skäl som tribunalen har redovisat ovan i punkt 90 är det inte möjligt att, såsom utrikestjänsten har gjort, seriöst hävda att sökandens beslut att bo kvar i Belgien från och med år 2005 grundades på hennes eget fria val. Dessutom är det inte heller, av de skäl som tribunalen har angett ovan i punkterna 118 och 119, möjligt att klandra sökanden för hennes ovilja att överlämna ett ”movement certificate” till delegationen och utrikestjänsten.

154 Beloppet för den dubbla ideella skada som sökanden har lidit till följd av delegationens och utrikestjänstens rättsstridiga handlande ska, med hänsyn till omständigheterna i det aktuella fallet, värderas i enlighet med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) till 25 000 euro per dagen för avkunnandet av förevarande dom.

155 Mot bakgrund av det ovan anförda sammantaget ska förevarande talan således delvis bifallas, nämligen i den del som den avser ersättning för den dubbla ideella skada som sökanden har lidit, varvid ersättningen ska bestämmas till det ovan angivna beloppet 25 000 euro. I övrigt ska talan ogillas.

Yrkandet om åtgärder för processledning

156 Som framgår av punkt 47 ovan har sökanden yrkat att tribunalen, som en åtgärd för processledning, ska förelägga utrikestjänsten att förete handlingar till styrkande av de åtgärder som delegationen och utrikestjänsten har vidtagit för att lösa förevarande tvist.

157 Utrikestjänsten har – samtidigt som man har understrukit att det uteslutande ankommer på tribunalen att avgöra huruvida den behöver kompletterande upplysningar i mål som den har att pröva – till dupliken fogat kopior av diverse skrivelser, bland annat från en skriftväxling med en egyptisk advokat, som rör nämnda åtgärder.

158 Under dessa omständigheter – och med hänsyn till den övriga bevisning som har lagts fram i förevarande mål, vilken ger tribunalen ett tillräckligt underlag för att avgöra detta – saknas det skäl att besluta om de åtgärder för processledning som sökanden har begärt.

Rättegångskostnader

159 När rättegångsdeltagarna ömsom tappar ett mål på en eller flera punkter, ska vardera deltagaren enligt artikel 134.3 i tribunalens rättegångsregler bära sina egna rättegångskostnader. Om det framstår som skäligt med hänsyn till omständigheterna i målet, får tribunalen emellertid besluta att en rättegångsdeltagare även ska ersätta en viss andel av den andra deltagarens rättegångskostnader.

160 Talan har delvis bifallits. Tribunalen anser att det med hänsyn till omständigheterna i det aktuella fallet är skäligt att sökanden ska bära två tiondelar av sina egna rättegångskostnader och ersätta två tiondelar av utrikestjänstens rättegångskostnader. Utrikestjänsten ska således bära åtta tiondelar av sina egna rättegångskostnader och ersätta åtta tiondelar av sökandens rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

1) Europeiska utrikestjänsten förpliktas att utge ersättning med 25 000 euro till Randa Chart.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Randa Chart ska bära två tiondelar av sina rättegångskostnader och ersätta två tiondelar av utrikestjänstens rättegångskostnader.

4) Utrikestjänsten ska bära åtta tiondelar av sina rättegångskostnader och ersätta åtta tiondelar av Randa Charts rättegångskostnader.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 16 december 2015.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten 1

Förfarandet och parternas yrkanden 6

Rättslig bedömning 7

Inledande synpunkter 7

Huruvida talan kan tas upp till prövning 8

Prövning i sak 14

De påstådda rättsstridiga handlingarna 14

– Underlåtenheten att inge en ”estemara 6”-blankett i sökandens namn och att därefter avhjälpa sökandens situation 14

– Delegationens försök att utverka ett ”movement certificate” 17

De påstådda skadorna och orsakssambandet 17

– Den andra påstådda ekonomiska skadan 18

– Den tredje påstådda ekonomiska skadan 19

– Den fjärde påstådda ekonomiska skadan 20

– De påstådda ideella skadorna 20

Yrkandet om åtgärder för processledning 21

Rättegångskostnader 21